

Kız ve Hayvan Müzesi

Çınar BİBER

Kız ve Hayvan Müzesi

Çınar BİBER

Maya kırmızı spor ayakkabılarıyla müzenin basamaklarını seke seke çıktı, sarı ceketini dalgalanıyordu. Yeşil bez çantası broşürlerle doluydu. "Hayvanları görmek için sabırsızlanıyorum!" dedi. İçerisi serin ve sessizdi. Gri sakallı, uzun boylu bir rehber ona gülümsedi. "Hayvan müzesine hoş geldin," dedi. "Ben Bay Okafor."

Bay Okafor, Maya'yı hayvan maketleriyle dolu bir odaya götürdü. "Bak!" diye soluğu kesildi Maya. Sahte karın üstünde bir kutup ayısı duruyordu. Boyalı çimenlerin arasında bir kaplan çömelmişti. "Çok gerçekçi görünüyorlar!" diye fısıldadı. Bay Okafor başını salladı. "Her biri yaban hayatıyla ilgili bir hikâye anlatır," dedi. "Birini dinlemek ister misin?" Maya hevesle başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

Bay Okafor, Maya'ya bir deniz kaplumbağası maketi gösterdi. "Bu kaplumbağa nesli tükenmekte olan bir tür," dedi. "İnsanlar onu korumak için çok çalışıyor." Ona bir bilgi kartı verdi. Maya yüksek sesle okudu. "Kaplumbağalar plastik poşetleri yiyecek sanıyor." Kaşlarını çattı. "Bu çok üzücü." Bay Okafor nazikçe gülümsedi. "Hayvanlar hakkında bilgi sahibi olmak onları önemsememize yardımcı olur," dedi. "İşte bu korumadır."

Eve dönen otobüste Maya bilgi kartlarını sıkıca tuttu. Kaplumbağayı ve kutup ayısını düşündü. "Yardım etmek istiyorum," dedi annesine. "Ama ben sadece sekiz yaşındayım." Annesi ona sarıldı. "Küçük hareketler bile büyük fark yaratabilir," dedi. Maya broşürlerle dolu bez çantasına baktı. Aklında bir fikir filizlenmeye başladı.

Ertesi sabah Maya yeşil bez çantasıyla sınıfa girdi. "Okulda bir hayvan müzesi yapmak istiyorum," diye duyurdu. Öğretmeni Bayan Chen ellerini çırpı. "Ne harika bir fikir!" dedi. "Sınıfımız yaban hayatıyla ilgili bir sergi oluşturabilir." Maya'nın yüzü aydınlandı. "Ben küratör olacağım!" dedi. "Ama yardıma ihtiyacım var."

Uzun siyah örgülü, üstünde kaplan yaması olan mor bir kazak giyen Priya elini kaldırdı. "Ben hayvan çizebilirim!" dedi. "Nesli tükenmekte olan türlerin afişlerini yaparım." Sınıfın en uzun boylu çocuğu Sam sırtıttı. "Ben kil maketler yapabilirim," dedi. "Evde bir kutu kilim var." Maya alkışladı. "Mükemmel! Maketlere, çizimlere ve hayvanları korumayla ilgili hikâyelere ihtiyacımız olacak."

Okuldan sonra Maya kütüphaneye gitti. Yaban hayatı ve korumayla ilgili kitaplar buldu. Bilgileri renkli kartlara yazdı. "Fillerin alçak uğultularla iletişim kurduğunu biliyor muydunuz?" diye yazdı. "Arıların bitkilerin büyümesine yardımcı olduğunu biliyor muydunuz?" Yeşil bez çantası bilgiyle ağırlaştı. Bunları sınıf arkadaşlarıyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Ertesi gün Priya çizimlerini Maya'ya gösterdi. "Şu kaplana bak!" dedi Priya. Üzerinde boyalı bir kaplan ve yaşam alanıyla ilgili bilgiler olan bir afiş kaldırdı. "Bir de kırmızı panda var," diye ekledi. Maya alkışladı. "Harikalar!" dedi. "Sergimiz çok güzel olacak." Priya gülümsedi. "Bu gece daha fazla çizeceğim."

Sam bir kutu kil maketle geldi. "Dikkat!" dedi, yeşil botlarına takılıp tökezleyerek. Kutu sallandı ama Maya onu yakaladı. "Oh!" Sam güldü. "Bunlar benim nesli tükenmekte olan hayvanlarım." Kil bir deniz kaplumbağası, bir kar leoparı ve bir goril gösterdi. "Onların koruma hikâyelerini anlatacağım," dedi. Maya başını salladı. "Harika! Onları özel bir masaya koyacağız."

Maya, Priya ve Sam bütün hafta çalıştılar. Afişler, maketler ve bilgi kartları yaptılar. Diğer sınıf arkadaşları da katıldı. Bazıları kuş çizimleri getirdi, bazıları yaşam alanlarını korumayla ilgili hikâyeler yazdı. Sınıf heyecanla uğulduyordu. "Bu şimdiye kadarki en iyi sergi olacak!" dedi Maya. Ama sonra yığılmış işlere baktı. "Zamanında nasıl bitireceğiz?"

Maya biraz endişelendi. Yapılacak çok şey vardı. Oturdu ve derin bir nefes aldı. "Belki daha fazla yardım istemeliyiz," dedi. Priya başını salladı. "Hep birlikte çalışabiliriz." Öğretmenlerinden ek süre istediler ve Bayan Chen kabul etti. Bütün sınıf el ele verdi, afişleri astı ve maketleri düzenledi. Maya gülümsedi. "Takım çalışması her şeyi başarır!"

Sergi günü sınıf bambaşka bir yere dönüşmüştü. Duvarları kaplan ve kaplumbağa afişleri kaplamıştı. Masalarda kil maketler duruyordu. Bilgi kartları her yerdeydi. Maya sarı ceketini ve yeşil bez çantasını giymişti. "Hayvan müzemize hoş geldiniz!" diye duyurdu. Veliler ve diğer sınıflar ziyarete geldi. Maya gurur duydu.

Bay Okafor da ziyarete geldi. Odanın içinde yavaşça dolaştı, her afişi okudu. "Maya," dedi, "harika bir şey yaratmışsın. İnsanlara yaban hayatını öğretiyorsun." Maya'nın yüzü aydınlandı. "Senden öğrendim," dedi. "Bilgi şefkati teşvik eder." Bay Okafor başını salladı. "Kesinlikle. İnsanlar hayvanlar hakkında daha çok şey bildiğinde, onları korumayı daha çok önemser."

Ziyaretçiler sorular sordu ve Maya gururla yanıtladı. "Deniz kaplumbağalarının yüz yıl yaşayabildiğini biliyor muydunuz?" dedi bir grup küçük çocuğa. Priya kaplan afişini gösterdi ve Sam kar leoparının hikâyesini anlattı. Herkes gözleri kocaman açılmış halde dinledi. "Bunu hiç bilmiyordum!" dedi bir çocuk. Maya gülümsedi. "İşte bu yüzden paylaşıyoruz."

Günün sonunda Maya, Priya ve Sam'le yere oturdu. "Başardık!" dedi. "Koca bir sergi yaptık." Sam sırttı. "Ve kil maketlerim kırılmadı!" Priya güldü. "Afişlerin çok güzel," dedi Maya. "Ve senin hikâyelerin çok önemli, Sam." Hepsi mutlu ve yorgun hissetti.

Maya odaya bir göz attı. "Bugün bir şey öğrendim," dedi. "Hayvanlar hakkında bilgi edindiğimizde onlara yardım etmek isteriz. İşte bu şefkattir." Sınıf arkadaşları başlarını salladı. "Belki bunu her yıl düzenlenen bir etkinlik yapabiliriz," diye önerdi Priya. "Evet!" diye herkes sevinçle bağırdı. Maya yeşil bez çantasına sarıldı. Küçük hareketlerin bile büyük fark yaratabileceğini biliyordu.